

Библиотека
„Слон који лећи“

књига 7

Илустрација на корицама
Мирољуб Сретеновић

Copyright © 2021 Зоран Ранитовић

Copyright © 2021 за Србију, АГОРА

Ова публикација се у целини или у деловима не сме умножавати, прештампавати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора или издавача, нити може бити на било који други начин или било којим другим средствима дистрибуирана или умножавана без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач по одредбама Закона о ауторским правима.

ЗОРАН РАНИТОВИЋ

НАТАША

Роман

Напољу је лила киша. Густе, тамне облаци прекрили су небо и притисли све пред собом. На моменте јак ветар повијао је крошње дрвећа и савијао кишобране људи који су некуда ишли. Наташа је стајала крај прозора и немо гледала испред себе. Крошња старог кестена на тротоару испред куће заклањала јој је видик. Посматрала је лишће које се повијало под ударом крупних капи кише. Приближавало се време кад је требало да пође. Учитељица старијег сина Александра ју је позвала на разговор. Зашто је већ трећи пут од почетка школске године зове? Није прошло ни месец дана откако су ђаци поново сели у школске клупе. Погледала је у сат и схватила да је време да почне да се спрема. Млађи син је похађао обданиште тако да је била сама на првом спрату куће коју су саградили њени родитељи. У приземљу је живео њен отац Младен, највећа њена подршка у животу. Иако у позним годинама ведрој је духа, вредан и увек спреман да помогне. Избегавао је једино тешке физичке послове јер су га вене на ногама од напора болеле. Пошто се обукла, сишла је у приземље и, док се обувала, позвала оца:

– Идем до школе, тата, да видим како ја Александар!

Младен је изашао из своје собе и рекао:

- Ако, иди, деца треба да се контролишу. Већ је трећи разред и мора више да учи.

Из олука је у млазевима текла вода на видно оштећене тротоаре. Ветар је посустајао, киша је смањила интензитет. Док се кретала према школи морала је да прескаче барице, да гледа у подлогу, али и да пази да неког не закачи својим великим шареним кишобраном. Успут је размишљала само о томе како ће тећи разговор. Пошто је и сама била просветни радник, знала је да ти разговори могу бити врло непријатни. Морала је много пута да их иницира и води. Баш из тог разлога је осећала стид. На вратима школе сачекала је помоћна радница. Поздравила је и упитала:

- Како могу да вам помогнем?
- Ја сам мајка вашег ученика. Позвала ме је учитељица Радмила на разговор.
- У реду. Кишобран оставите овде, а онда пођите за мном.

Наташа одложи кишобран на место и пође. Прошли су неколико степеника, а онда скренули десно. Пут јој је био познат, али ништа није проговарала. Желела је да испоштује радницу која се кретала ка наставничкој канцеларији. Када су стигле, радница се зауставила, окренула се према њој и рекла:

- Сачекајте овде. Још пет минута и завршава се час. Тад је велики одмор и наставница Рада ће доћи.

Стала ја наспрам врата, наслонила се на зид поред великог прозора и гледала за женом која се враћала на своје радно место. Није могла, а да не уочи њене веселе, крупне, плаве очи и осмех који није силазио са лица. У једном тренутку јој је завидела. Ова жена сигурно нема проблема. Како је ведрог духа. Нема неко образовање, плата јој је мала, а она гази одлучно, дочекује са осмехом и не показује нимало да јој је тешко.

Тих пет минута се баш одужило. Неки људи су пролазили ходником и с радозналошћу гледали у њу. Кад је zazвонило ђаци као избачени из топа изађоше из учионица и протрчаше поред ње. Створи се велика гужва. У жељи да што пре изађу у школско двориште, ученици су се гурали, жагорили и просто вукли једни друге.

Учионица у којој је учио њен син била је на спрату па је учитељица Рада стигла међу последњима. Ход јој је био помало тром. Загазила је дубоко у шесту деценију. Плаво офарбана, добро негована коса прво је што се на њој примећивало. Облачила се у складу са својим годинама, помало декаде, али увек уредно. Све на њој било је лепо опегљано и дотерано. Према деци се односила као и према годинама које је носила – озбиљно. Готово да се никад није шалила. Таква је била и према одраслима. Радилa је неуморно. Часови су јој били интересантни захваљујући њеном говору који је био као песма. Перфектно акцензован, граматички исправан пленио је сваког слушаоца. Читала је попут највеће глумице. Посебно лепо је интерпретирала бајке. Док је читала, ученици су

неком невидљивом силом били увучени у причу и постајали њени главни јунаци.

Дечје несташлуке је схватала озбиљно. Према ученицима се односила као и према своја два сина у кући. Грдила их, захтевала да сређују своје ствари, а на играње се могло тек када се заврше домаћи задаци. Ретки су били тренуци када се играла са њима и кад им је показивала своју љубав. Кућне послове обављала је беспрекорно, а свом мужу, који је такође учитељ, препустила је да проводи слободно време са децом. Како су дечаци израстали у примерне дечаке, сматрала је да је њено додатно ангаржовање непотребно.

Наташа је угледала учитељицу још на крају ходника како полако, с браон ташном у руци и великом свеском у другој, корача према њој. Окренула се у њеном правцу, спремна да се поздрави. Пошла јој је неколико корака у сусрет и пружила руку рекавши:

– Добар дан, учитељице!

Учитељица јој узврати поздрав и прихвати испружену руку. За разлику од Наташине руке која је била топла и мека, Радина је била хладна и помало груба. На Наташин осмех приликом поздрављања одговарала је једва приметним развлачењем усана.

- Добро је што сте дошли, мајко, – рече учитељица – морамо озбиљно да разговарамо.
- Зато сам и дошла – узврати Наташа.

- Сад је велики одмор и пуна је канцеларија. Било би добро да сачекате да почне следећи час. Сви сем мене ће отићи на наставу. Моји ученици имају час енглеског језика, предаје им наставница Јелена, а ја сам слободна. Можемо на миру да попричамо и погледамо дневник.

Наташа климну главом у знак одобравања након чега се учитељица упути у канцеларију која се убрзо напуни наставницима.

Остала је поново сама. С два-три корака је пришла прозору и погледала у школско двориште. Киша је престала да пада па су се ђаци растрчали по мокром асфалу. Дечаци су јурили за лоптом, скакали по барицамаи тако, тобоже случајно, прскали девојчице. Оне су се смешкале и вриштале као да их неко туче. Врзмале су се око дечака као да шетају, очекујући заправо да буду попрскане водом, а онда уз вриску трчале код дежурног наставника да се жале. Већина деце је стајала у групама држећи пециво у рукама и халапљиво га јела. Требало је што пре ужинати и укључити се у игру.

У једној групи дечака угледа свог сина. Нешто су причали, а онда почели да се кошкају. Из друге групе су пришла три дечака, опколила Александра и почела да га гурају обема рукама. Помислила је да истрчи напоље и види шта се дешава, али је одустала кад је угледала дежурног наставника како им прилази и раздваја их.

Зазвонило је школско звоно, ученици стадоше у ред и почеше да улазе у школску зграду. Александар је стајао на зачељу чекајући да уђе последњи. Није прилазио никоме нити је ко прилазио њему.

Убрзо након уласка ученика наставници кренуше на час. Кад је и последњи изашао, учитељица позва Наташу.

- Уђите, колегинице, немојте да се устручавате. И у вашој школи је сигурно овако.

Наташа крену. Још увек је била под утиском онога што је видела гледајући кроз прозор. Александар у кући никад није био асоцијалан, у комшилуку се никад није потукао. Да јесте, комшинице би то одмах пријавиле. Са млађим братом Милошем се није свађао. Три године је био старији, наметао је правила игре која су морала да се поштују.

Ушла је у просторију која је била готово иста као у њеној школи. Конференцијски столови, тапациране столице, огласна табла, саксије са цвећем, ормари и неколико рачунара. Села је наспрам учитељице која је већ отварала један повећи регистратор. Знала је шта је то јер га је и она имала за своје ученике. У портфолију је бележила све што је било важно у њиховом напредовању.

- Радујем се што сте овде – рече учитељица – морамо да схватимо озбиљност ситуације.
- Верујем Вам – одговори Наташа – знам колико је важна сарадња породице и школе.

- Лакше ми је што сте колегиница и разумете. Многи родитељи нису тога свесни. Не долазе на разговоре, не оправдавају изостанке, мисле да су им деца још мала и да могу једном грдњом или батинама све да реше. Кад им ојачају крила, кад поодрасту, онда често буде касно.
- Ја сам увек за отворен и искрен разговор. Тако се нешто може поправити.
- Онда одмах можемо да пређемо на ствар. Видите, код вашег сина се дешавају промене у понашању. Све се више осамљује и повлачи у себе. Друга деца воле такве да задиркују. Кад претерају у томе, Александар прасне и почне да их удара. У очима других он је увек крив. Да ли сте то код куће приметили?
- Нисам, углавном се игра са братом. Некад и са дедом. Понекад су сви бучни. Често је то у игри.
- Да ли се отац ангаржује око деце?
- Он не живи са нама. Развели смо се пре неколико месеци. Не узима их да проводи време са њима. У кући је још само мој отац. Максимално проводи време са њима кад сам ја на послу.
- Плаћа ли бар алиментацију?
- Не плаћа јер нема одакле, незапослен је.
- Шта је по струци?
- Професор кинеског језика.
- Од чега живи?